

عنوان مقاله:

مروری بر مفهوم بازآفرینی در ادبیات طراحی شهری

محل انتشار:

کنفرانس ملی پژوهش های نوین در مهندسی عمران ، معماری و مدیریت شهری (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

اکبر عبدالله زاده طرف - استادیار(دکتری)،استاد دانشگاه آزاد اسلامی تبریز

فاطمه شکری کلان - کارشناس ارشد طراحی شهری،دانشگاه آزاد اسلامی تبریز

خلاصه مقاله:

از دهه ی 1990 به بعد، مرمت و بهسازی شهری با نگرش بازآفرینی به عنوان رویکرد جدیدی مطرح گردید و مفهومی جامع به خود گرفت، به گونه ای که به معنای بهبود وضعیت بافت های تاریخی و قدیمی و نواحی محروم در جنبه های کالبدی، اقتصادی، اجتماعی، زیست محیطی و فرهنگی است. این نوع نگاه، واکنشی است در مقابل چالش های نوظهوری چون جهانی شدن، تغییرات ساختاری و عدم تعادل های فضایی ناشی از رشد گسترده ی شهرها که امکان ایجاد رویکردی جامع، یکپارچه و عملگرا برای پاسخ به مسایل شهری را فراهم آورده است. بازآفرینی، نوعی رویکرد مداخله ای است که با نگاه به گذشته و بدون پاکسازی هویت های تاریخی دوره های مختلف، به خلق هویتی جدید و متناسب با شرایط زندگی مردمان عصر حاضر می اندیشد. بازآفرینی شهری فرآیندی است که به خلق فضایی (کالبدی و فعالیتی) منجر می گردد. در این اقدام فضای شهری جدیدی حادث می شوند که ضمن شباهت های اساسی با فضای شهری قدیم، تفاوت های ماهوی و معنایی را با فضای قدیم به نمایش می گذارند. بازآفرینی (معاصر سازی) یعنی تولید سازمان فضایی جدید منطبق بر شرایط تازه و ویژگی های نو که همگی در ایجاد روابط شهری جدید و یا تعریف دوباره ی روابط شهری کهن یا موجود موثر می افتد.

کلمات کلیدی:

بازآفرینی، بهسازی، نوسازی، بافت، کیفیت زندگی، ارتقاء

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/771401>

